

Endelig er der til § 21 stillet tre smaa Ændringsforslag, som alle gaar ud paa at lempe Overgangen fra den gamle til den nye Lov.

Jeg har forstaaet, at der ikke er helt Klarhed over, hvorledes disse forskellige Forslag virker. De tre af disse Ændringsforslag tager Sigte paa at forhøje Aldersrenten for alle uden Hensyn til Trangen, det er en almindelig Forhøjelse af den Aldersrente, man har i Øjeblikket, hvorimod Ændringsforslaget, som gaar ud paa at bemyndige Kommunalbestyrelsen til at tillægge de enligt stillede 25 pCt., hvor særlige Forhold er til Stede, og ligeledes de Ændringsforslag, der er stillet til § 21, betyder en Udvidelse af Kommunalbestyrelsens Frihed til at skønne, om der er særlige Forhold, der taler for, at de gamle skal have mere end det, de kan faa efter de faste Satser i Aldersrentelovens § 5.

Om der gennem de Forhandlinger, der skal føres i Udvalget, kan opnaas Enighed paa Grundlag af de foreslaaede Ændringer om en Forbedring af de daarligst stillede gamles Kaar, ved jeg ikke. De Udtalelser, der er faldet dels fra den højtærede Indenrigsminister og dels fra Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti, tyder ikke godt i den Retning. Vi fra vor Side har Sympati for enhver Ændring i Aldersrenteloven, der tager Sigte paa at gøre den bedre for de daarligst stillede, idet vi erkender, at saaledes som Aldersrenteloven blev udformet, har en hel Del af de daarligst stillede gamle faaet det daarligere, end de havde det under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov. Men jeg vil gerne spørge saavel den højtærede Indenrigsminister som de to ørede Ordførere, om de, hvis de ikke kan gaa med til at forhandle om en Forbedring paa Grundlag af det Forslag, der foreligger her, saa kan gaa med til at forhandle om en Forbedring paa Grundlag af det, som vi fra radikal Side pegede paa allerede i Forslaget af 1919, og som gik ud paa, at Aldersrenten skulde bestaa dels af et fast aarligt Beløb og dels af det, som efter Kommunalbestyrelsens Skøn maatte anses for nødvendigt for de gamle til Livets Ophold.

Jeg ved godt, at der siges derimod, at det er at gaa bort fra de faste Takster, og at det er at gøre den nuværende Lovs faste Takster til Minimaltakster. Maa jeg dertil sige, at vi fra vor Side er villige til til enhver

Tid at gaa med til aldeles faste Takster, som der ikke paa nogen Maade kan røkkes ved, men Betingelsen derfor er, at de saa ogsaa bliver saa høje, at det er tilstrækkeligt for alle de gamle, ogsaa for dem, der er daarligst stillet. Ved de Forhandlinger, der blev ført i Udvalget i forrige Samling om Aldersrenteloven, blev det hurtigt klart, at saaledes som den økonomiske Stilling og den politiske Stilling var, var det ganske haabløst at tænke paa at naa til faste Takster, som maatte siges at være store nok, naar de skulde staa ene, og derfor stillede det radikale Venstre ogsaa Forslag om, at der skulde tillægges Kommunalbestyrelsen en vis Frihed til at skønne, om det var nødvendigt at tillægge de faste Takster yderligere Beløb. Vi nævnte i vor Betænkning, og vi udtalte baade ved anden og ved tredje Behandling her i Folketinget, at vi var klar over, at de Takster, der blev de endelige, vilde vise sig at være for smaa i mange Tilfælde. Og vi stillede ved anden Behandling et Forslag, som gik ud paa, at Aldersrenten skulde bestaa dels af et fast aarligt Beløb, dels af, hvad der efter Kommunalbestyrelsens Skøn paa Grund af særlige Forhold herudover maatte være nødvendigt for at sikre Aldersrentenyderen, hvad der til enhver Tid maatte behøves til hans eller hendes med Families Underhold.

Jeg tror, at saaledes som de økonomiske Forhold er, er det lettest at finde frem ad denne Vej. Naar der siges, at det er at gaa bort fra det nuværende Princip, at gaa over til det gamle, frie Skøn, og at de Takster, vi nu har, saa vilde blive Minimaltakster, er det ikke rigtigt. Jeg vilde meget snarere sige, at saa vilde de Takster, der findes i den nuværende Lov, blive Normal-satserne, det normale for de gamle Aldersrentenydere, udmaalt efter den Indtægt, de har, i Overensstemmelse med Reglerne i Aldersrenteloven, og kun hvor der er særlige Forhold, kun overfor dem, der er allerdaarligst stillet, kan der skønnes. Jeg er klar over, at for at gaa med til en saadan Ændring kræves der et vist Maal af Tillid til det kommunale Selvstyre. Men Forholdet er nu en Gang saaledes, at hvis vi ikke kan gennemføre saa høje Satser, at de er tilstrækkelige overalt, er der ingen uden Kommunalbestyrelserne, der virkelig kan skønne over, hvor meget der er nødvendigt i de enkelte